

[Ole Bjørn Kraft.]

ny Lov. Ved Dansk Luftværnsforenings Landsraadmøde i 1937, hvor Ministeren var til Stede, fremsatte han en Udtalelse om, at efter hans Opfattelse havde han tilstrækkelig Bemyndigelse i den gældende Lov, og at det ikke var nødvendigt at faa nogen anden, for at man kunde skride til Gennemførelsen af de Foranstaltninger, som var paakrævet. Og paa et endnu tidligere Tidspunkt har Ministeren fremsat Udtalelser om, at nu stod man jo umiddelbart foran Gennemførelsen af alle de Planer og Foranstaltninger, som i saa lang Tid havde været forberedt.

Derfor er det fuldstændig berettiget, naar man venter af Ministeren, at der skulde være sket meget mere, end Tilfældet har været, og det er fuldkommen berettiget, at man er i høj Grad forbavset over, at der ikke er sket mere, end der er sket, og at det ikke er sket paa et tidligere Tidspunkt.

Naar vi, da den sidste Lov var til Behandling, ikke gik videre, end vi gjorde i vor Kritik af Ministeren — skønt vi fremførte Kritik over for Ministeren og bebrejdede ham, at hans Administration paa dette Omraade havde været alt for langsom —, saa var det naturligvis, fordi vi saa sagligt paa Spørgsmaalet, fordi vi ventede, at Tingene nu skulde ske, og fordi vi vidste, at Ministeren paa alle Omraader gennem den nye Lov vilde faa den Bemyndigelse, som var nødvendig, ogsaa med Hensyn til det økonomiske Spørgsmaal.

Det faldt os ikke ind, at Ministeren, efter at have søgt en saa vidtgaende Bemyndigelse, som Tilfældet var, fra Rigsdagen, paa ny vilde lade Tiden hengaa, saaledes som han faktisk har gjort det. Vi havde selvfølgelig ventet, at den Enighed, som Rigsdagen gav til Kende, og den overordentlig udstrakte Bemyndigelse, Ministeren fik, nu endelig vilde faa ham til at føle et Ansvar over for Opgaverne, saaledes at de i hurtig Rækkefølge blev gennemført.

Det kan godt være, at man skal vige tilbage for at sige, at Ministeren har saboteret Loven, man skal jo aldrig fortabe sig i Motiverne; men hvis det ikke er med Vilje, at denne Lov er blevet saa langsomt og slapt administreret, som Tilfældet har været, naar der altsaa ikke ligger Sabotage bagved, er der ikke andet tilbage end at konstatere, at Ministeren savner Evnen til en hurtig Gennemførelse af de Foranstaltninger, som her er paakrævet.

Ministeren nævnte nogle Eksempler paa, hvad der var sket, siden Loven var

blevet vedtaget. En Række af disse Foranstaltninger fandt, som bekendt — det fremgik ogsaa delvis af Ministerens Udtalelser —, Sted i Krisedagene og kan altsaa ikke tages som Udtryk for en forudseende Administration fra Ministeriets Side. Det var Beslutninger, som blev truffet i Huj og Hast, fordi der fra alle Sider i Befolkningen kom et stærkt Pres paa Ministeriet, og han forstod, at nu var det nødvendigt at gøre et eller andet — det skal jeg vende tilbage til senere.

For det første mener jeg det berettiget at sige, at Ministeren spildte Tiden i Starten umiddelbart efter at Loven var vedtaget. Loven blev stadfæstet den 29. April, og den 1. Maj allerede udnævntes Luftværnschefen, men derefter gik der halvanden Maaned, før yderligere Beslutninger blev truffet. Først den 15. Juli udnævntes de sagkyndige, hvis Medvirksomhed var nødvendig til Gennemførelse af Foranstaltningerne. Skønt det hele var lagt til Rette, skønt det udtrykkeligt var sagt under Rigsdagens Behandling, at nu forventede man fra Ministeren hurtig og maalbevidst Handling, saa gaar der halvanden Maaned, inden Ministeren udpeger de sagkyndige, skønt Sandheden er den, at han maatte vide, hvem de sagkyndige skulde være, fordi de er nævnt i Loven. Det var ikke et vanskeligt Spørgsmaal, som først omhyggeligt skulde overvejes. Organisationerne og Institutionerne, som skulde have Repræsentanter, er nævnt, og derfor kunde Ministeren være gaaet dertil straks, og saa kunde Arbejdet være begyndt halvanden Maaned før. Og hvis det er sandt, hvad Ministeren siger, at det hele var lagt til Rette, vil det altsaa sige, at en Række af de Foranstaltninger, som nu blev udført i Huj og Hast i Krisedagene, i Virkeligheden kunde have været udført halvanden Maaned i Forvejen.

Først den 11. August holder de sagkyndige deres første Møde paa Grund af, at vi befinder os i Sommerferietiden. Med andre Ord, der gaar fra 1. Maj til 11. August, inden Arbejdet kommer rigtig i Gang. Jeg indrømmer, at efter at Ministeren har faaet de sagkyndige ved sin Side, er det ligesom det gaar noget bedre, saa kommer der det tilstrækkelige Pres paa, og saa formoder jeg, at Ministeren faar Sagerne forelagt saaledes, at han bliver nødt til at træffe en Beslutning; saa sker der dog fra Tid til anden noget.

Ministeren nævnte med stor Stolthed som Eksempel paa, at nu havde man da foretaget sig vigtige Ting, at der var blevet udsendt en Bekendtgørelse med Hensyn til